

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 24. juli 2016

Kirkedag: 9.s.e.Trin/B

Tekst: Es 10,1-3; 2 Tim 1,6-11; Luk 12,32-48

Salmer:

SK: 422 * 377 * 370 * 276 * 466,10 * 275,6

LL: 422 * 370 * 276 * 466,10 * 275,6

Sælg Jeres ejendele og giv almisse. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.

Det er fra henholdsvis indledningen og afslutningen på dagens evangelium. Og derimellem har vi så bla. fortællingen om at være sin herre tro i kaldet. En fortælling med rod i dagligdagen, også i vores tid, selv om det med herre og tjener og prygl og varte op er lidt fremmed for vores tankegang. Men hele situationen med at være betroet et ansvar i en opgave og så ikke leve op til det, når man skal stå til ansvar for det, går jo igen i ufattelige mange sammenhænge i vore dagligdage. Billedet henter Jesus fra arbejdslivet; men det kunne også være hentet fra så mange andre sammenhænge. Selv om ansatte ikke prygles som straf for deres forsømmelser, så er det os ikke fremmed, at forsømmelse og straf står i relation til hinanden, og ofte også er hinandens tro følgesvende. Passer du ikke dit job, ja, så bliver du fyret.

Jesus henter faktisk mange billeder fra arbejdslivet, når han skal beskrive Guds rige. Det er værd at holde sig for øje, at Jesus beskriver Guds rige. Han kan ikke i den sammenhæng tages til indtægt for at gå arbejdsgiveres eller lønmodtageres ærinde, og hans ord kan dårligt inddrages i arbejdsmarkedspolitik. Jesus siger heller ikke, at som det er i

Guds rige, skal det være på arbejdsmarkedet. Han slutter altid fra det mindre til det større. Men det er ikke på den måde, at som det er i dagliglivet, sådan vil det også være hos Gud, bare meget større. Men dér, hvor Jesus kan bruge dagligdagens forhold og situationer som anledning og tilknytningspunkt til at sige noget om Gud og Guds rige, og få os til at tænke på det, da gør han det rigtig godt.

Således også med dagens fortælling om ansvar, forpligtelse, betroelse og chefens kontrol. Helt overordnet set, så er Jesu ærinde at frelse mennesker og kalde os ind i Guds rige ved tro på ham selv som Guds søn og vores Frelser. Og i det lys kan vi godt glemme fuldstændig dagens ord af Jesus. Der er ingen af os, der bliver frelst eller går fortabt med begrundelse i, om vi som tjener har opfyldt eller forsømt vor Herres opgave, som vi er blevet betroet.

Alligevel vil jeg ikke anbefale at rive denne side ud af Bibelen eller på anden vis se stort på Jesu ord. For der er et andet og meget vigtigt og ofte meget overset perspektiv i dagens ord af Jesus.

Det handler om vores kald i livet. Det handler ikke så meget om, hvorvidt vi passer eller forsømmer vores arbejdsplads, det er der andre instanser end Gud, der bedømmer, og så alligevel. For det handler om den indstilling, der grundlæggende ligger i os, og som også giver sig udslag i vort arbejdsliv. Derfor handler det i det hele taget om vores plads i livet og vort syn på det og den konsekvens det har for vores pligt opfyldelse eller -forsømmelse.

Så langt er der rigtig mange mennesker, der godt kan følge Jesu ord. Og mange kan godt blive enige om, at vores tro og vore holdninger må også kunne ses i vore handlinger. Ellers er der et

eller andet, der ikke hænger sammen. Så bevæger vi os meget nemt ud i dobbeltmoral eller hykleri, hvilket ikke er så lagt fra løgn og falskhed. Og det er meget svært for troen at leve i sådan et handlingens hykleriske miljø. Og derfor kan der med rette stilles spørgsmålstegn ved alvoren i den kristentro, der ikke kommer til syne i handlinger, og i hvert tilfælde, hvor kristentro og handlinger er i åbenlys modstrid mod hinanden. I denne sammenhæng vil jeg godt minde om, at det i første omgang bør vække til undren og spørgsmål og selvransagelse hos den enkelte hykler selv, og ikke i første omgang om hinandens tro. Men det er en anden snak.

Men der er et andet perspektiv, som mange af os ofte stejler overfor, måske endda helt overser, eller vi fejer det ganske simpelt af bordet som værende betydningsløst. Det sker ikke i en bevidst undgåelse, tror jeg ikke, men det sker ofte i lyset af, at vi jo netop ikke bliver frelst grundet vore gerninger. Og derfor kan det nemt blive betydningsløst for os. Og så alligevel. Så sker det faktisk også ofte, at mennesker alligevel standser ved dette perspektiv, og det bliver til anfægtelse og uro for troen.

For betyder gerningerne nu alligevel noget? Skal jeg bedømmes på min betroelse? Og hvordan er det så, med Guds nåde og velsignelse i mit liv?

For frelsesperspektivet, for nådens og velsignelsens skyld er der ingen afgørende betydning eller perspektiv i dagens evangelium. Dog er der sjældent velsignelse i hykleriet. Men vi er alligevel nød til også at se i øjnene, at vi skal bedømmes på vores betroelse, på vores kald i livet.

Det perspektiv er ofte overset, at vort kald i livet skal vi stå til ansvar for på dommens dag hos Gud Herren selv. Og har vi fået

meget betroet, skal der også forlanges desto mere af os. Vi skal stå til ansvar for Gud. Også for det, vi måske ikke synes har med tro og Gud at gøre. For det har med kaldet til livet at gøre, og det kan ikke tænkes uden Gud.

Når – som jeg var inde på i begyndelsen – Jesus kan slutte fra det mindre til det større, fra dagligdagen til Gudsriget, skyldes det bla. den synsvinkel, Jesus anlægger. Eller rettere det filter, han trækker hen over det hele. Således også i dag.

I dag kommer det til udtryk i indledningsordene om at samle sig skatte i himlene og *hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.*

Jesus ser nemlig den tydelige sammenhæng mellem hjertet og skatten, mellem troen og det vi arbejder for, eller for at vende tilbage til noget af det, jeg allerede har været inde på: forholdet mellem tro og handlinger, tro og indstilling til vort kald i livet, også i noget så jordnært som arbejdslivet.

Tjeneren, Jesus nævner i fortællingen, kan ikke komme til sin herre og sige, at han beundrer ham, ser op til ham, respekterer ham osv, når han samtidig kun ser sit eget velbefindende og udbytte og oven i også udnyttelse af sine medtjenere. Hans skat er sine egne fordele endog på bekostning, og derfor er hans hjerte også deri. Det er svært at give Gud ære, lov og pris i hjertet, hvis ikke også det sker med hænderne. Vi kan ikke kalde Jesus for Herre, hvis ikke også vi går ind under hans ret til herre-dømme. Vi kan ikke anerkende Guds suverænitet, hvis ikke også vi erkender Guds ret til at være Gud.

Når jeg læser dagens bibelord, og her hovedsagligt evangeliet og den gammeltestamentlige læsning, så åbnes der også et andet perspektiv for mig. Der åbnes det perspektiv, at når det er

så alvorligt, så det rækker helt frem til dommedag, det med vort hjerte og vor skat, så er det fordi verden har brug for, at mennesker, som har deres skat i himlene også har deres hjerte i himlene, og handler og lever ud af det i deres jordiske kald. Verden har med andre ord brug for kristenheden, også selv om det ofte ser ud som om, den gør hvad den kan for at komme uden om den eller afskaffe den. Men – og pladsen og tiden tillader ikke, at vi går alt for dybt ind i dette, så jeg medgiver, hvis nogle synes, at det bør uddybes mere – men jeg vil alligevel vove den påstand, at – lad os lige huske på, hvad Esajas skrev: ”Ve Jer, der giver onde love og udsteder uretfærdige forordninger for at afvise de svages sag og berøve mit folks hjælpeløse deres ret, for at ud bytte enker.” Min påstand er, at verden rundt er det gældende, at hvor mennesker ikke mere eller mindre kender til og handler efter Guds lov, dér er dét dagsordenen og tilfældet. Kun dén, der har anet skatten i himlen, kan se fornuft i at give almisse og kæmpe for andres, og især de svages ret. Kun dén, der har sin skat i himlen, kan sætte egne behov og hensyn til side og varetage den betroede opgave til fulde. Verden har brug for kristenheden, ellers går den til i ondskab, begær, grådighed og forsømmelse. Verden har brug for kristenheden, og vi har alle brug for Kristus. Han er den skat, vi har i Himlen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen